

“Als ik een ontwerpschets presenteer, vertel ik welke kansen ik zie en welke waarden ik wil realiseren. Toen ik dat voor de uitbreiding van het Hogeland College in Uithuizen deed, kreeg ik van Libau te horen dat ze mijn verhaal in een deel van het ontwerp niet terugzagen. Ze hadden gelijk en het bijzondere was dat ze mij niet alleen hun deskundige commentaar maar ook vertrouwen gaven. Ik hoefde niet terug te komen om examen te doen. Dat vertrouwen voelde ik als een opdracht om het allerbeste ontwerp te maken. Voor mij is dit de wijze waarop welstand zijn grootste waarde krijgt.”

Architect Erik Wiersema:

‘De grootste kwaliteit ontstaat in verbinding’

“De mooiste bouwwerken zijn altijd het resultaat van de verbinding tussen een goede architect en een geëngageerde opdrachtgever. Je creëert samen een droom en moet daarvoor dezelfde taal spreken. Ik wil weten wie die ander is en wat hij wil, welke waarden voor hem belangrijk zijn. En ik strooi graag met ideeën om te kijken waar zij aanhaakt. Op dat punt begint de reis.”

Erik Wiersema ontwerpt geen muren en daken op vierkante meters, hij bouwt op waarden en creëert ruimte die mensen uitnodigt om zich bewust te worden van de plek waar ze wonen en zich te verbinden. Met het landschap, met de geschiedenis van het gebied en met de mensen om hen heen. Zijn verhaal wordt bij uitstek geïllustreerd door de door hem ontworpen nieuwbouw van Het Hogeland College in Warffum. “Deze school stond ooit op de rand van het dorp en het landschap en wordt nu nog omringd door een ‘groene cel’ in het dorpsweefsel, een soort campus zoals je die bij kloosters zag. De leerlingen lopen elke schooldag vanaf de fietsenstalling door dit groene landschap naar de entree van de school. Een rituele handeling die hen, zonder dat ze zich dat bewust zijn, verbindt met de geschiedenis van het gebied. Ze lopen door het veld en omhoog, zoals hun voorouders dat deden wanneer ze een wierde opliepen, en afhankelijk van de plek waar ze lopen, doorvoelen ze onbewust de positie van de arbeider, de monnik en de herenboer. Eenmaal binnen ervaren ze bovendien de veiligheid van een hoge plek in het landschap.”

Verbinding tussen de verre horizon en het nabije

Erik Wiersema groeide op in Uithuizen en bracht zijn middelbare schooltijd door op het Hogeland College waar hij het liefst door het raam naar buiten staaarde. “Ik hield ervan om de verbinding te voelen tussen de verre horizon en het nabije. Voor mij was dat de belangrijkste reden om ruimtelijk te gaan werken.” Ramen en de horizon spelen ook een belangrijke rol in het nieuwe Hogeland College dat zowel van binnen als van buiten refereert aan de boerderijen in het landschap rond Warffum. “De lokalen kennen een onwaarschijnlijke ruimtelijkheid. Aan de ene kant en dichtbij het oncomfortabele kleine, anderzijds de enorme omvang van de onbereikbare horizon. Als je deze wilt zien, moet je door je knieën zakken of gaan zitten, jezelf kleiner maken om het grote te kunnen zien. Het gebouw rijst op als een sculptuur van klei, stoer en ondoorgrondelijk als de Groninger aard op het eerste gezicht lijkt. Ben je binnen dan draait dat om en zie je de enorme openheid van het land.” De ramen van de school zijn zo klein

mogelijk gemaakt, als daglichtspots met een hele precieze lichtval. Wie binnen zit, ervaart de dynamiek van het daglicht en merkt daardoor ook dat de tijd voorbij trekt. Het licht zet de aanwezigen bovendien op een hele mooie manier in het licht, toont mensen op hun allermooist. “Ik hoop dat ze daardoor als vanzelf ook aardig tegen elkaar doen”, aldus Erik Wiersema.

Perspectief

“Als je vanaf de zeedijk naar het landschap kijkt, levert dit een hyperbewustzijn op, je ervaart het landschap vanuit een ander perspectief. Juist in dat enorme kleilandschap rond Warffum doet de kleine maat ertoe. Voor mij betekende dit, dat ik de maat in en rond de school voelbaar wilde maken. Doordat de entree is opgetild, moet je in de school weer naar beneden lopen. De hoogteverschillen die hier ontstaan zijn, nodigen kinderen uit om bij elkaar te gaan zitten. Kijk je daar van bovenaf naar, dan is het net of er een deken over de vloer ligt. Het binnenlandschap is dan op zijn allermooist.”

